

Raketten in naam van Allah

De publieke opinie is geschokt over de beelden van de slachtoffers van bommen uit de Gazastrook. Israël raakt onder morele druk, die door Hamas cynisch wordt berekend. De Duits-Israëlische auteur Chaim Noll over de opbouw en de ware motieven van de islamitische terreurorganisatie (gepubliceerd op 15-01-2009 in het Duitse weekblad "Rheinischer Merkur")

Op 27 december 2008 begon een Israëlische militaire actie tegen Hamas in de Gazastrook, eerst vanuit de lucht en later met grondtroepen, tegen wapenopslagplaatsen, tunnelsystemen en andere objecten van deze terreurorganisatie. Al acht jaar achtereen beschieten commando's van Hamas Israëlisch grondgebied met steeds grotere en verder reikende projectielen, eerst met behulp van granaatwerpers, later met zelf gemaakte Kassam-raketten en inmiddels met raketten voor de middellange afstand van Russische en Iraanse makelij. De dagelijkse projectielen treffen doelgericht de Israëlische burgerbevolking, woonwijken, industrieterreinen, scholen, straten.

Er vielen doden (alleen al 14 in de stad Sderot) en gewonden en er is enorm veel materiële schade. In totaal werden ongeveer 10.000 inslagen in Israëlische plaatsen en landelijke gebieden geteld. Hun aantal stijgt: waren het in 2007 nog ongeveer 1200 projectielen, in 2008 telde men al meer dan 2000.

Hamas kwam in het jaar 1987 voort uit de extremistische Moslimbroederschap, die vooral actief is in Egypte. De naam is een letterwoord voor "Hakarat al-Mukawamah al-Islamijah" (Beweging van het islamitische verzet), maar met een opzettelijke dubbele betekenis: het uit het oud-Aramees bekende Arabische woord betekent sinds mensenheugenis geforceerd optreden of geweld. In de traditionele erecodex van de Bedoeïenen betekent "hamasa" een van de mannelijke basisdeugden, namelijk "verachting van gevaar". Hamasleden beschouwen het als de zin van hun bestaan om in de strijd te sterven. Ze beschouwen een mensenleven – of dat nu het eigen of dat van een ander is – als een te verwaarlozen grootheid. Het onbetwiste politieke doel van Hamas voor de nabije toekomst is de vernietiging van Israël: "Israël zal zo lang bestaan tot de Islam het heeft uitgeroeid", heet het in het begin van de in 1988 gepubliceerde, voor iedereen toegankelijke, Charta van Hamas, zich beroepende op een "martelaar van het ware geloof", de imam Hassan al-Banna, "moge Allah hem zegenen". Hamas leidt al zijn politieke doelen af uit passages uit de Koran en uit andere islamitische religieuze bronnen. De Charta van Hamas is een opmerkelijk document van openheid in onze dagen van een tactische versluiering van de doelen van de islamitische jihad.

Afgezien van de vernietiging van Israël doet Hamas zijn best over de hele wereld joden en christenen te vervolgen, omdat deze de profeet niet geloofd en daardoor hun bescherming door Allah verspeeld zouden hebben: "Onderwerping is hun lot...Ze hebben Allah's toorn op zich geladen en werden verworpen, omdat ze Allah's tekens loochenden, ten onrechte de profeten doodden, weigerden te gehoorzamen en zondigden" (Koran, soera 3, vers 110 e.v.). Daardoor zou je het met joden en christenen in principe niet eens kunnen worden (soera 2, vers 120).

Het Bijbelse land is voor Hamas een islamitisch erfgoed, een onvervreemdbaar "Goed van de dode hand", waarvan geen handbreedte mag worden afgestaan aan "ongelovigen". "In dit opzicht is het zoals ieder land dat de moslims met geweld hebben veroverd, omdat de moslims het door deze verovering heiligden" (Charta van Hamas, artikel 11). Omdat tegenwoordig delen van dit land door "ongelovigen" bewoond worden, is "de vrijheidstrijd de persoonlijke plicht van iedere moslim" (artikel 14). Wie zich aan deze plicht onttrekt en niet bereid is te vechten, wordt door Allah bestraft, waartoe artikel 13 een Hadithspreuk citeert: "De huichelaars....zullen worden getroffen door lijden en wanhoop".

De laatste grondregel bevat de in westerse ogen choquerende oproep om juist niet betrokkenen door de gevechtsacties te laten lijden, zoals Palestijnse burgers, die geen lid zijn van Hamas, omdat het niet deelnemen aan de strijd reeds afvalligheid en "huichelarij" betekent en daarom strafbaar is. Des te meer kunnen volgens deze denkwijze alle moslims gestraft en vervolgd worden, die met de westerse civilisatie sympathiseren. Volgens Hamas zijn vooral moslimvrouwen aan gevaar blootgesteld, die door het westen "met behulp van media, bioscopen en schoolprogramma's" van het pad van de islam zouden worden afgebracht en hen de taak om mannen te baren en in de zin van Hamas op te voeden afhandig zouden maken (artikel 17). "De vrouw in een huishouding van de jihad...speelt de hoofdrol bij de opvoeding van de kinderen ter voorbereiding op de rol van strijders van de jihad, die op hen wacht" (artikel 18).

In de Hamas heerst een mentaliteit, waarop ook de meest bereidwillige westerse vrienden van de dialoog wel moeten stranden. Hun totale onaanspreekbaarheid wat betreft politieke onderhandelingen komt voort uit de diepe verankering met de Koran van de gevechtsdoelen van Hamas. "Er bestaat geen oplossing voor het Palestijnse vraagstuk, behalve door de jihad", heet het in de Charta (artikel 13), ook dit met een beroep op passages uit de Koran en de Hadith. "Initiatieven, voorstellen en internationale conferenties zijn tijdverspilling en onzinnige moeite".

Vechten en leven zijn voor overtuigde Hamas-activisten één. Een man zou in de zin van de door Hamas weer tot leven gewekte oude Arabische mannelijke waardigheid (muruwa) in ieder geval nooit ongewapend moeten zijn. In deze zin is het uitermate consequent om het eigen woonhuis - ondanks de risico's voor vrouwen en kinderen - in een wapenopslagplaats te veranderen.

De op 1 januari gedode Hamas-leider Nisar Rajan had in zijn woning, net zoals een bedoeïenensjeik zijn dolken en geweren, een compleet arsenaal moderne raketten opgeslagen, dat bij de aanval door een Israëliësch vliegtuig een serie explosies veroorzaakte waarbij ook tegelijk de aangrenzende woningen werden verwoest. In speelruimte voor amusement of geestelijke afleiding is in het bestaan van de strijders sowieso niet voorzien.

De strijd tegen joden ("de zionistische vijand") en christenen ("kruisvaarders") is een alle krachten opeisende, het gehele denken en voelen absorberende, opgave, waaraan zich de gelovige moslim met zijn hele lijf en ziel dient over te geven. "Dit alles is volkomen serieus", waarschuwt artikel 19 van de

Charta, "want een natie die zich overgeeft aan de heilige strijd laat niet met zich spotten".

Nadat Israël in de zomer van 2005 zijn troepen en kolonisten uit Gaza had teruggetrokken, had deze vastberaden organisatie slechts twee jaar nodig om de Gazastrook onder haar controle te brengen. Beslissend voor haar zege was de corruptie van de Palestijnse ambtenaren voor autonomie en het netwerk van sociale inrichtingen, dat Hamas – dankzij gulle buitenlandse giften – voor zijn strijders en hun families onderhoudt.

De belangrijkste sponsor van Hamas is Iran. De doelen van deze staat komen overeen met die van Hamas: vernietiging van Israël, totale islamisering van het Midden-Oosten, uitbreiding van het "dar al-islam", het islamitische "rijk van de vrede", waarin de mensheid een duidelijke hiërarchie van moslims en onderworpen dhimmi's is en waarin alle verdere onderhandelingen overbodig zijn. Sinds 2007 heerst Hamas over Gaza, omdat het verkiezingen won (waarbij niemand kan instaan voor de rechtmatigheid van deze verkiezingen) en de aanhangers van de rivaliserende Fatah-beweging in moordpartijen uit de weg ruimde. Met dodenlijsten trokken de Hamas-strijders van huis naar huis, ongewenste personen werden openlijk op straat geëxecuteerd, van daken gegooid of in de militieposten dood gemarteld. Honderden Fatah-mensen vluchtten in de zomer van 2007 met vrouw en kinderen in de armen van de "zionistische vijand" en belegerden de grensovergangen naar Israël om niet in de handen van hun moslimbroeders van Hamas te vallen. Erbarmen met "verraders" van de heilige jihad, en pas echt met tegenstanders in de strijd, geldt voor Hamas-mensen als verachtelijke zwakte.

Ook nu, tijdens het militaire offensief van Israël, neemt Hamas de tijd om zijn Palestijnse rivaal uit te schakelen: 35 belangrijke Fatah-mensen werden, volgens berichten in de media, direct na het begin van het Israëlische grondoffensief op 2 en 3 januari 2009 door Hamas geliquideerd, 75 anderen werden in de benen geschoten of op een andere manier verminkt om ervoor te zorgen dat ze geen activiteiten konden ontwikkelen en ook niet konden vluchten. Op de sinds jaren aanhoudende beschieting van zijn territorium en de voortdurende pogingen van Hamas-strijders om Israël binnen te dringen om joden te ontvoeren of terroristische aanslagen te plegen, reageerde Israël met de sluiting van alle grensovergangen. Ook Egypte, het andere buurland, sloot zijn grenzen naar Gaza.

De situatie van de burgerbevolking in Gaza werd steeds slechter. Reeds in de eerste weken na de machtsgreep van Hamas vluchtten duizenden Gaza-Palestijnen, vooral academici en leden van de middenstand, waaronder ook de eigenaren van de paar grotere fabrieken.

Dientengevolge verkommerden de infrastructuur, de verzorging van diensten en de civiele instellingen in de Gazastrook en er verdwenen vooral steeds meer arbeidsplaatsen, nadat reeds de aftocht van de kolonisten – een decennia oude eis van progressieve krachten in het westen – tienduizenden Palestijnen hun arbeidsplaats in de landbouwbedrijven en andere ondernemingen van Israël had gekost. Voor de Palestijnse burgerbevolking waren de aftocht van Israël en de machtsovername door Hamas vanaf het begin een grote ramp.

Des te gemakkelijker kon Iran het kleine gebied onder zijn controle brengen, echter tot verdriet van andere islamitische staten, vooraan Saoedi-Arabië. De rivaliteit tussen het Iraanse ayatollahregime en het Saoedische koningshuis berust onder andere op de onverenigbare uitleg van de Koran, het schisma tussen soennieten en sjiieten, de etnisch gemotiveerde haattradities tussen Arabieren en niet-Arabieren binnen de islam, maar is ook gebaseerd op invloedssferen en hegemonieplannen in het Midden-Oosten van vandaag.

Saoedi-Arabië en Iran zijn de grootste, meest olierijke en economisch sterkste landen in de regio. Hun relatie was nooit de beste en verslechterde naarmate Iran door de Hezbollah in Libanon en Hamas in Gaza invloed en macht over de Palestijnen won.

Daarom hebben Egypte, Saoedi-Arabië en andere soennitische Arabische landen ten opzichte van de jongste Israëliëse militaire actie een ambivalente houding laten zien en een actie van de Arabische Liga tot nu toe onmogelijk gemaakt. De Saoedische minister van buitenlandse zaken prins Faisal heeft voor de eerste keer de Palestijnen openlijk bekritiseerd vanwege hun "onverenigbaarheid", waarmee het overlopen van een deel van de Palestijnen, vooral in Gaza, naar de kant van Iran wordt bedoeld.

Want Gaza is de laatste jaren steeds meer een vooruitgeschoven post van het Iraanse regime geworden, niet alleen verontrustend voor Israël, maar ook voor de Arabische landen in de regio. De kleine kuststrook langs de Middellandse Zee is bijzonder geschikt voor de imperialistische bedoelingen van Iran.

Het laten binnensijpelen van agitators, wapens en andere ondersteuning was vanwege de poreuze, sinds eeuwen door Bedoeïenensmokkelaars bezochte grens tussen de Egyptische Sinai en de Gazastrook nooit een groot probleem. Ook sinds Egypte uit angst voor de agressiviteit van Hamas zijn grens naar Gaza gesloten houdt, gaat de import van raketten, wapens, springstof enz. gewoon door. Ze worden via onderaardse tunnels naar Gaza gesmokkeld. Sinds de aftocht van de Israëliëse troepen en kolonisten in 2005 kon Hamas zich relatief ongestoord aan zijn taak wijden om Israëliësch grondgebied voor joden, christenen en andere "ongelovigen" onbewoonbaar te maken.

Een korte blik op de kaart verraadt de berekening van de Iraanse geopolitiek: tussen de noordoostelijke hoek van de Gazastrook en de zuidwestelijke punt van de westelijke Jordaanoevers liggen slechts ongeveer 40 km Israëliësch land, relatief dichtbevolkt, met ongeveer een miljoen mensen, meerdere grote steden - waaronder Beersheba, de hoofdstad van de Israëliëse zuidelijke regio, of Ashdod, de grootste zeehaven van het land - en belangrijke wegen en spoorlijnen die het zuiden van Israël met het centrum van het land verbinden.

De nieuwe raketten van Russische en Iraanse makelij veranderen deze 40 km in een bedreigde, op zekere dag wellicht onbewoonbare zone. De vooruitzichten voor Hamas zijn goed en worden steeds beter, vooral wanneer Iran eerstdaags atoomwapens maakt en de eerste kernkoppen Gaza worden binnengesmokkeld.

Vanwege de fanatieke mentaliteit en zijn fundamentele islamitische ideologie was Hamas al lang een van de gevaarlijkste grootheden in het Midden-Oosten, wat niet in de laatste plaats wordt bewezen door honderden

slachtoffers van zijn terreurdaden in de hele wereld. Sinds Hamas door Iran wordt aangestuurd en diens machtspolitieke doelen vervolgt, bereikt hij de dimensie van een serieuze militaire bedreiging voor alle buurlanden. Doordat Israël na een lange, voor de bewoners van het beschoten gebied bijna ondraaglijke, periode van geduld eindelijk handelt, verdedigt het niet alleen het leven van zijn eigen burgers, maar ook alle gematigde volkeren in de regio.

Translation: E.J. Bron